

Îmbrățișarea iernii

Mihai Manolescu

Am fost cuprins de brațe albe
Și lin purtat prin munți și văi,
Am admirat steluțe-n salbe,
Pe magic fond de zurgălăi.

Popasuri n-am făcut prea multe
În tot periplul hibernal,
Oprind pe câte-un vârful de munte,
Preț de-o odihnă pentru cal.

Am dus atunci la frunte mâna,
Scrutând avid spre orizont.
Doream nespus să zăresc zâna
Și s-o întreb de-al iernii pont.

Să-mi spună doar atâta, taina,
Acestui anotimp de vis.
Cum îi croiește iernii haina?
Care-i secretul ei nescris?

Cum de îmbracă dintr-odată
Toți brazii-n strai de sărbătoare?
Și cum peschimbă lumea toată,
De-o face bună, visătoare?

Dar n-a fost chip să dau de zână,
Oricât am mers cu sania mea.
Se pare, visul tot se curmă,
Atunci când nu mai crezi în ea,

În candida copilărie,
În inocență, -n bucurie.